

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
„Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

2026. július 5.
Nyíregyháza – Kertváros
Szószékcseré
Cím: Hívás - küldés

„¹Az Úr ezt mondta Ábrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! ²Nagy néppé teslek, és megáldalak, nagyá teszem nevedet, és áldás leszel. ³Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége. ⁴Ábrám elment, ahogyan azt az Úr mondta neki, és Lót is vele ment.” I Móz 12,1-4a

Szeretett Gyülekezet!

Kevés olyan történet van a Szentírásban, amely akkora jelentőséggel bírna, mint Ábrahám elhívása. Nem túlzás azt mondani, hogy itt kezdődik el Isten megváltó tervének egy új szakasza. Amit ma olvastunk, nem csupán egy ember életének fordulópontja, hanem az egész emberiség történetének egyik legfontosabb pillanata.

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
„Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

Ahhoz azonban, hogy igazán megértsük ezt az ígét, vissza kell tekintenünk az előzményekre.

A Biblia első tizenegy fejezete szinte fájdalmas képet fest az emberről. Isten csodálatos világot teremtett. Az ember pedig fellázadt Teremtője ellen. A bűneset után megjelent a félelem, a szégyen, a halál. Nem telt el sok idő, és Káin megölte testvérét, Ábelt. A gonoszság úgy eluralkodott a földön, hogy Isten özönvízzel ítélte meg a világot. Noé családja új kezdetet kapott, de az emberi szív nem változott meg.

A bábéli torony története ezt mutatja meg a legélesebben. Az emberek ezt mondják: **„Építsünk magunknak várost és tornyot... szerezzünk magunknak nevet.”** (1Móz 11,4)

Milyen ismerős ez a gondolkodás! Az ember saját erejéből akarja felépíteni önmagát. Saját dicsőségét keresi. Saját nevét akarja nagyra tenni. Isten nélkül akar biztonságot, jövőt és boldogságot teremteni.

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
„Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
„Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

A bábeli torony tulajdonképpen nem építészeti kérdés volt, hanem hitbeli. Az ember azt mondta: nincs szükségem Istenre, majd én felépítem a saját mennyországomat.

És milyen érdekes, hogy Isten nem engedi ezt. Összezavarja a nyelveket, szétszórja az embereket. Emberileg nézve úgy tűnik, ismét vereséget szenvedett minden.

De Isten egészen másként gondolkodik.

Ő nem mond le az emberről. Nem kezdi előlről még egyszer a teremtetést. Nem pusztít el mindent. Hanem kiválaszt egyetlen embert. Ez Isten munkamódszere. Nem a látványosat keresi, hanem a hűségeset. Nem tömegekben gondolkodik, hanem személyes kapcsolatban. Ezért szólítja meg Abrámot. Maga a név is beszédes. Az „Abrám” azt jelenti: „*magasztos atya*”, miközben gyermekük sincs. Micsoda különös helyzet! Egy olyan ember viseli ezt a nevet, akinek nincs örököse. Már ebben is ott feszül az emberi lehetetlenség és Isten ígérete közötti ellentét. Abrám nem Kánaánban él. Nem Izráelben. Nem egy hívő család közepén. Hanem Mezopotámiában, Úr-Kaszdim városában.

A mai Irak területén fekvő város a Kr. e. második évezred elején az egyik legfejlettebb település volt. Magas szintű kultúrával rendelkezett. Ismerték az írást, fejlett kereskedelem működött, csatornarendszereik voltak, gazdag város volt. És mégis egy pogány világ volt. Józsué könyvében ezt olvassuk: **„Régen a folyamon túl laktak atyáitok... és más isteneket szolgáltak.”**

Józs 24,2. Abrám családja tehát nem azért lett kiválasztva, mert különb lett volna másoknál. Ez nagyon fontos. A Biblia soha nem azt tanítja, hogy Isten azért szeret bennünket, mert jobbak vagyunk másoknál. Éppen ellenkezőleg. Isten kegyelméből választ. Ez a kegyelem végigvonul az egész Biblián. Noét sem azért mentette meg, mert tökéletes volt. Mózes sem azért választotta ki, mert kiváló szónok volt. Dávid sem azért lett király, mert hibátlan ember volt. A tanítványok sem azért lettek apostolok, mert műveltebbek voltak mindenkinél. És minket sem azért hívott el Krisztus, mert érdemesek lennénk rá. A kegyelem mindig megelőzi az ember választát.

Talán ez az egyik legnagyobb örömhír a mai ember számára.

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
„Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
„Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

Mert mi folyton bizonyítani akarunk. Bizonyítani a munkahe-
lyünkön. Bizonyítani a családukban. Bizonyítani önmagunk-
nak. Úgy érezzük, csak akkor leszünk szerethetők, ha eleget tel-
jesítünk. Isten azonban egészen mást mond. Nem azt mondja
Abrámnak: „Előbb bizonyíts!” Nem azt mondja: „Előbb élj tö-
kéletesen!” Hanem egyszerűen megszólítja. Így kezdődik min-
den hívó ember története. Nem az ember keresi először Istent.
Hanem Isten keresi meg az embert. Ahogyan Jézus is mondja:
„**Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak tite-
ket.**” Jn 15,16. És milyen különös az is, hogy Isten nem egy
kész élethelyzetbe hívja Abrámot, hanem egy teljes bizonyta-
lanságba. „**Menj el földedről, rokonságod közül és atyád há-
zából...**” A héber szöveg még erőteljesebben hangzik: „*Lech
lechá*” – szó szerint: „*Menj! Indulj el magadért!*” Ez nem egy-
szerű helyváltoztatás. Ez egy egész életet átformáló elhívás. A
régi biztonság, a megszokott környezet, a családi háttér elha-
gyását jelenti.

Isten lépésről lépésre sorolja fel, mit kell maga mögött
hagynia: először a földjét, aztán a rokonságát, végül az atyai há-
zat. Mintha ezzel is azt mondaná: minden emberi kapaszkodás-
nál erősebb lesz az a kapcsolat, amelyet most velem kezdesz.
És figyeljük meg: Isten nem mutat térképet. Nem ad részletes
úttervet. Nem mondja meg, hány év múlva teljesedik be az ígé-
ret. Csak ennyit mond: „**Arra a földre, amelyet majd mutatok
neked.**” Micsoda hit kellett ehhez! A mai ember szeret mindent
előre tudni. Utazás előtt navigációt nyitunk. Vásárlás előtt érté-
keléseket olvasunk. Pályaválasztás előtt terveket készítünk.
Mindenre biztosítékot szeretnénk. Isten azonban gyakran nem
az egész utat világítja meg előttünk, hanem csak a következő
lépést. Ez a hit lényege. Nem mindent látni előre. Hanem bízni
abban, aki már látja. Ábrahám egész élete ezt tanítja nekünk.
Nem a saját bizonyosságában hitt. Hanem Isten hűségében.

És ekkor következik az egyik legszebb mondat az egész
részben: „**Abrám elment, ahogyan az Úr mondta neki...**” I
Móz 12,4. Milyen egyszerű mondat! De milyen mély hit

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
„Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
„Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

rejtőzik mögötte! A Biblia nem ír arról, hogy Ábrám hosszú napokig mérlegelte volna az előnyöket és a hátrányokat. Nem olvasunk arról sem, hogy alkudozott volna Istennel. Nem mondja: „*Uram, előbb mutasd meg a földet, és majd eldöntöm, hogy érdemes-e elindulni!*” Nem kér biztosítékokat. Nem számolgatja a veszteségeit. Egyszerűen elindul. Ez a hit egyik legszebb bibliai meghatározása. A hit nem pusztán azt jelenti, hogy valamit igaznak tartok Istentről. A hit bizalom. Ráhagyatkozás. Engedelmesség. A hit akkor válik láthatóvá, amikor az ember megteszi azt a lépést, amelyet Isten kér tőle. Nem véletlen, hogy a Zsidókhoz írt levél így emlékezik meg Ábrahámról: **„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívta Isten, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni; és elindult, nem tudva, hová megy.”** Zsid 11,8

Milyen különös megfogalmazás: **„nem tudva, hová megy.”**

Mi legtöbbször éppen fordítva gondolkodunk. Előbb szeretnénk tudni, és csak utána engedelmeskedni. Előbb látni, és csak utána

hinni. Isten azonban sokszor azt mondja: előbb bízz bennem, és útközben fogod meglátni, milyen hűséges vagyok.

Ábrahám egész élete ezt igazolja. Nem volt könnyű út. Éhínség jött. Idegenként kellett élnie. Hosszú éveken át nem született gyermeke. Sára meddő volt. Emberileg minden ígélet lehetetlennek látszott. De Isten nem feledkezett meg róla. Talán éppen ez az egyik legfontosabb üzenete ennek az ígének. Isten ígéretei nem mindig azonnal teljeseznek be. Néha éveket, évtizedeket kell várni. Ábrahámnak huszonöt évet kellett várnia Izsák születésére. Huszonöt év! Gondoljunk csak bele, mennyire türelmetlenek vagyunk mi. Ha néhány hétig nem kapunk választ egy imádságunkra, már azt gondoljuk, hogy Isten elfeledkezett rólunk. Pedig Isten órája másként jár. Ő nem késik. Ő mindig a maga idejében cselekszik.

És itt érkezünk el az ige legcsodálatosabb mondatához:

„Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.”

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
„Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
„Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

Ez az ígéret messze túlmutat Ábrahám életén. Ha csak Izsákra vagy Izráel népére vonatkozna, akkor sem lenne kicsiny dolog. De Isten ennél sokkal nagyobb tervet készített.

Azt mondja: minden nemzetség. Minden nép. Minden nyelv. Minden ember. Ez az ígéret Jézus Krisztusban teljesedett be.

Pál apostol a Galata levélben egészen világosan kimondja:

„Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő utódjának... ez pedig Krisztus.” Gal 3,16

Vagyis amikor Isten Ábrahámnak beszélt, már a Megváltóra tekintett. Már akkor készült a betlehemi éjszaka. Már akkor ott volt a golgotai kereszt árnyéka. Már akkor ott ragyogott a húsvét hajnalának fénye.

Isten megváltó terve nem a történelem közben született meg. Nem egy hirtelen ötlet volt. Már Ábrahám elhívásában benne volt Krisztus evangéliuma. Milyen csodálatos Istenünk van! Mi csak néhány napra látunk előre. Ő azonban évszázadokon át vezeti történelmünket úgy, hogy végül minden Krisztusra mutasson.

Ábrahámnak egy fia született, Izsák.

Izsákból lett Jákób.

Jákóbból Izráel tizenkét törzse.

Júda törzséből Dávid király.

Dávid házából pedig megszületett Jézus.

Ezért kezdődik Máté evangéliuma ezekkel a szavakkal:

„Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzet-ségkönyve.” Mt 1,1

Nem véletlenül említi először Ábrahámot. Mert Krisztusban teljesedik be mindaz, amit Isten egykor megígért. És még egy különleges párhuzamot érdemes meglátnunk. Ábrahámnak el kellett hagynia a hazáját. Jézus elhagyta mennyei dicsőségét. Ábrahám idegenként járt ezen a földön. Jézusnak sem volt hová lehajtania a fejét. Ábrahám hitt az ígéletben. Jézus maga lett az Ígélet beteljesedése. Ábrahám kész volt feláldozni egyetlen fiát, Izsákot. Isten azonban nem engedte, hogy ezt megtegye.

Viszont amikor elérkezett az idők teljessége, a mennyei Atya nem kímélte az Ő egyszülött Fiát. Ahogyan Pál apostol írja:

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
„Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

„Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta...” Róm 8,32

A Mórijjá hegyén Izsák helyett egy kos halt meg. A Golgotán azonban nem volt más áldozat. Ott maga Isten Fia halt meg értünk. Ez mutatja meg igazán Isten kegyelmét. Ábrahám kiválasztása is kegyelemből történt. A mi üdvösségünk is kegyelemből történik. Nem azért szeret bennünket Isten, mert jó emberek vagyunk. Nem azért bocsát meg, mert megérdemljük. Nem azért fogad gyermekeivé, mert hibátlanul élünk. Hanem azért, mert Krisztus meghalt értünk. Ez az evangélium.

Nem azt mondja: „*Légy tökéletes, és akkor majd szeretlek.*”

Hanem azt mondja: „Jöjj hozzám!” Jöjj úgy, ahogy vagy. Bűneiddel. Terheiddel. Félelmeiddel. Bizonytalanságoddal. Mert Krisztusban már elkészítettem számodra az utat.

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
„Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

Kedves Szülők! Kedves Gitta és Márk!

Engedjétek meg, hogy most személyesen is szóljak hozzátok. Nagy öröm számomra ez a mai nap. Régóta ismerlek benneteket. Isten kegyelméből ott állhattam mellettetek akkor is, amikor házasságot kötöttetek. Együtt adhattunk hálát azért, hogy Isten összekötötte az életeteket. Később pedig már első gyermeketeket, Illést is elhoztátok, hogy gyermeketek a szent keresztségben részesüljön. És ma ismét itt álltok. Most már második gyermeketekkel. Lelkészként kevés nagyobb ajándék van annál, mint végigkísérni egy család életének fontos állomásait. Esketés, keresztelő, közös istentiszteletek Mandabokorban, örömek és nehézségek – mindezekben újra és újra megtapasztalhatjuk Isten hűségét. Ma is ezt látjuk. Nem a véletlen vezetett benneteket ide. Hanem ugyanaz az Úr, aki egykor Ábrahámot megszólította. Az előttetek álló út sem lesz mindig könnyű. A gyermeknevelés talán a legszebb, ugyanakkor a legfelelősségteljesebb feladat, amelyet Isten emberre bíz. Sok örömet tartogat, de

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
„Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
„Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

lesznek kérdések, aggodalmak, álmatlan éjszakák, amiről szombat is hosszasan beszélgettünk, és lesznek nehéz döntések is. Lesznek olyan pillanatok, amikor úgy érzitek majd, kevés az erőtök. Ilyenkor jusson eszetekbe Ábrahám története. Ő sem látta előre az egész utat. Csak azt tudta, hogy kinek hisz. És ez elég volt. Ti sem fogjátok mindig tudni, mit hoz majd Illés vagy Ágoston jövője. De ismeritek azt az Istent, aki ismeri. Ő már ma előttte jár. Ő már ma készíti az útját. Ő már ma szereti őt. Ezért a legnagyobb ajándék, amit adhattok neki, nem egy biztos anyagi háttér, nem a legjobb iskola, nem a legtöbb élmény – bár ezeknek is megvan a helyük –, hanem az, hogy megismertetitek vele Jézus Krisztust. Mert minden földi örökség egyszer véget ér. De Krisztus szeretete örökké megmarad.

Kedves Keresztszülők!

Ma ti is ígéretet tesztek. Nem csupán arra, hogy szeretettel veszitek körül Ágostont, hanem arra is, hogy segítitek őt a hit útján. Imádkoztok érte. Példát mutattok neki. Ha kell, mellette álltok. A keresztszülői tisztség nem tiszteletbeli cím, hanem

szolgálat. Olyan szolgálat, amelynek gyümölcse talán csak hosszú évek múlva érik be.

Imádkozzunk azért, hogy Ágoston egyszer majd ne csak megkeresztelt ember legyen, hanem Krisztust személyesen szerető és követő tanítvány is. Imádkozzunk szüleiért, hogy otthonukban a hit, a reménység és a szeretet légköre uralkodjék. És imádkozzunk önmagunkért is, hogy Ábrahámhoz hasonlóan mi is meghalljuk Isten hívását, engedelmes szívvel kövessük Krisztust, és életünkkel valóban áldássá lehessünk mások számára. Mert ugyanaz az Úr, aki egykor ezt mondta Ábrahámnak: **„Menj!”**, ma ezt mondja nekünk: **„Kövess engem!”** És aki ezt a hívást elfogadja, az megtapasztalja, hogy Isten ígéretei ma is igazak, kegyelme ma is elég, és Krisztus szeretete ma is megtart örökre.

Ámen